

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Студентка групи Ф-02 Дзюба К. О.

Аграрно-промисловий комплекс – це вертикально інтегрована і скоординована сукупність галузей і підприємств, зайнятих виробництвом продовольства, продуктів з сільськогосподарської сировини, їхнім зберіганням, переробкою і доведенням до споживача. АПК – це не лише сукупність галузей і окремих підприємств загального організаційно-технологічного ланцюга, пов'язаних між собою модифікованими економічними відносинами. Його формування є загальнонаціональною, а в багатьох випадках і міжнародною координацією виробництва й реалізації великої групи споживчих товарів, насамперед продовольства та товарів, які прямо пов'язані з сільським господарством.

Агропромисловий комплекс є результатом розвитку агропромислової інтеграції – синтезу сільського господарства і промисловості. Агропромислова інтеграція – це органічне поєднання сільського господарства і галузей промисловості, транспорту торгівлі тощо, які обслуговують сільське господарство, постачають ресурси і доводять його продукцію до споживача.

В Україні розвиток інтеграційних процесів гальмується незбалансованим і нерациональним розвитком окремих галузей і сфер, які входять до складу АПК, не збіганням інтересів промислових міністерств і відомств з інтересами сільських працівників тощо. Розвиток і зміцнення інтеграційних зв'язків можливі на шляхах переходу до ринкових відносин, функціонування різних форм і типів господарств, подальшого вдосконалення економічного механізму взаємодії суміжних галузей. І – що саме головне – Україна не забезпечила собі перших місць у світі за тривалістю життя її населення. А це, мабуть, найбільш комплексний показник ефективності суспільного виробництва взагалі і АПК зокрема. Вихід із становища, яке склалося в АПК, вбачається насамперед в удосконаленні економічного механізму господарювання, уведення для сільськогосподарських товаровиробників нехай і жорстких, але певних “правил гри”, які забезпечували б для тих, хто нормально працює, хоча б мінімум умов простого відтворення. Треба зменшити фактичний податковий прес на товаровиробника завдяки уведенню основного податку на землю й на прибуток. Потрібно, щоб економічний механізм для АПК був системний, постійний і відомий хоча б на кілька років. Важливим є створення ринкової інфраструктури: бірж, торгових будинків, брокерських і дилерських контор, земельного банку. Ці установи повинні терміново замінити зруйновану систему збуту сільськогосподарської продукції та постачання матеріально-технічних засобів.

Розвиток усіх елементів вітчизняного АПК повинен стимулюватись

вільною конкуренцією на ринку з державними і кооперативними підприємствами, бо його основними завданнями, як відомо, є: виробництво, переробка і збут сільськогосподарської продукції; розвиток підсобної діяльності для раціонального використання природних і трудових ресурсів, земельних угідь, поліпшення їх родючості. Отже, перехід України до ринкових відносин вимагає в аграрно-промисловому комплексі розробки нових підходів до стратегії аграрної політики, спрямованої на формування продовольчої безпеки країни, пріоритетність розвитку сільського господарства, докорінну перебудову економічних, соціальних та правових відносин в аграрній сфері, свободу підприємництва та конкуренції.

1.Будаговська С. Мікроекономіка і макроекономіка / С. Будаговська, О. Кілієвич. – К. : Основи, 2005, 518 с.

2.Гальперин В. М. Микроэкономика / В. М. Гальперин, С. М. Игнатьев, В. И. Моргунов. – Санкт-Петербург : Экономическая школа, 2006.

3.Заблудський Б. Р. Економіка України / Б. Р. Заблудський, М. Ф. Коношко, Т. С. Смовженко. – Львів, 2007.

Науковий керівник: асистент Марочко С. С.

Економічні проблеми сталого розвитку : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті проф. Балацького О. Ф. (м. Суми, 24–26 квітня 2013 р.) : у 4 т. / за заг. ред. О. В. Прокопенко. – Суми : Сумський державний університет, 2013. – Т. 3. – С. 296-298.